

DE HOND VAN DE BASKERVILLES

Sherlock Holmes-mysterie in vijf bedrijven en een epiloog

door

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

Bewerking

Luc Vandaele

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE HOND VAN DE BASKERVILLES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **SIR ARTHUR CONAN DOYLE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Sherlock Holmes
Dokter Watson
Dokter Mortimer
Sir Henry Baskerville
Barrymore
Eliza Barrymore
Stapleton
Beryl Stapleton
Laura Lyons
Een voerman
(Selden)

Karakters, morfologie:

Sherlock Holmes: In de loop van de toneel- en filmgeschiedenis hebben acteurs als William Gillette, Arthur Wontner, Basil Rathbone en Peter Cushing de figuur van Sherlock Holmes gestalte gegeven. Daarom citeer ik graag A.C. Doyle in *A Study in Scarlet*. "Hij was groter dan 1,82 m en zo buitensporig mager dat hij aanmerkelijk langer leek. Zijn blik was scherp en stekend (...) en zijn dunne haviksneus gaf zijn gelaatsuitdrukking een air van waakzaamheid en beslistheid. Ook zijn vooruitstekende, vierkante kin kenmerkte de man van karakter. Zijn handen zaten onveranderlijk onder de inkt- en chemicaliënvlekken (...)" De *deerstalker* (het beroemde petje) en *Inverness cloak* (de al even beroemde geruite mantel-met-cape) zijn onafscheidelijk verbonden met Sherlock Holmes, maar niets wijst er op dat Holmes zich ook in het dagelijkse leven op die manier kleepte. Deerstalker en Inverness waren eigenlijk reiskledij. Dat zij vereenzelvigd worden met Holmes is voor rekening van Holmes-illustrator Sidney Paget.

En ook de bijna mythische krompijp is apocrief. Nergens staat vermeld dat Holmes dergelijke pijp rookte. Het was de Amerikaanse acteur William Gillette die het prettiger acteren vond met een krompijp dan met een pijp met een rechte steel...

Dokter John H. Watson: De trouwe helper en toeverlaat van Sherlock Holmes. Al te vaak heeft men Conan Doyle zelf als model voor Watson genomen: een beminnelijke, gemoedelijk ogende man met een flinke snor - een soort *oompje*. Acteurs: Nigel Bruce, André Morell en James Mason.

Dokter James Mortimer: "Hij was een zeer grote, magere man met een lange neus als een snavel, welke uitstak tussen twee levendige, grijze ogen die dicht opeen stonden en fonkelden achter goudomrande brillenglazen. Hij was gekleed zoals het een arts paste, maar dan op een slordige manier. Zijn geklede jas zag er groezelig uit en zijn broek was gerafeld. Alhoewel hij nog jong was, was zijn rug reeds gebogen en hij stak het hoofd vooruit..." (uit *The Hound of the Baskervilles*)

Sir Henry Baskerville: "... was een kleine, er waakzaam uitziende man met donkere ogen, van ongeveer dertig jaar. Hij was zeer struis gebouwd, met dikke zwarte wenkbrauwen en een strijdlustig gelaat. Hij droeg een roestkleurig tweed kostuum; en had het verweerde voorkomen van iemand die het grootste deel van zijn leven in openlucht had doorgebracht, en toch was er iets in die standvastige blik en zelfverzekerde houding dat aan een heer deed denken."

Barrymore: "Hij was een man met een opmerkelijk voorkomen, groot, knap, met een vierkante zwarte baard en bleke, gedistingeerde gelaatstrekken." (*ibid.*)

Eliza Barrymore: "Zij was een grote, onverstoorbare vrouw met plumpe, onbevallige gelaatstrekken en een strenge, barse uitdrukking op de lippen." (*ibid.*)

Stapleton: "Hij was een kleine, slanke man met een gladgeschoren strak gezicht, vlasblond haar, en smalle kaken. Hij was tussen dertig en veertig jaar oud en hij droeg een grijs pak met een strohoed." (*ibid.*)

Beryl Stapleton: "... terwijl zij donkerder was dan enige brunette (...) - slank, elegant en groot. Zij had een trots, fijnbesneden gezicht, zo regelmatig dat het onbewogen had geleken, ware het niet van de gevoelige mond en de prachtige, donkere, vurige ogen." (*ibid.*)

Laura Lyons: "... van uiterste schoonheid. Haar ogen en haar waren van dezelfde diepe hazelnootkleur en haar wangen, alhoewel nogal sproetig, waren overspoeld met de volmaakte bloes van de brunette, dat delicate roze dat in het hart van de zwavelkleurige roos schuilt. (...) En toch was er iets mis met haar gezicht, een zekere grove uitdrukking, enige hardheid misschien in de blik, een vage trek om de mond die haar perfecte schoonheid ontsierde." (*ibid.*)

De voerman: "een ruw uitziende kerel" (*ibid.*)

DECORS:

- * de zitkamer van Sherlock Holmes
- * de zitkamer van Baskerville Hall
- * de werkkamer van Laura Lyons
- * de heide van Dartmoor

De zitkamer van Sherlock Holmes:

De zit- of woonkamer van Sherlock Holmes zoals we die kennen uit de verhalen, werd gereconstrueerd in een herberg in Londen, de 'Sherlock Holmes Inn'. Hij ziet er uit als volgt:

Achterwand: In het midden een kolenhaard met houten schoorsteenmantel; op het blad van de schoorsteenmantel prullaria zoals rookgerei, brieven (vastgepind met een dolk), een klok, doosjes, potjes, een verrekijker. Kolenbak. Links van de haard een sofa en een boekenrek. Rechts van de haard een kastje met daarop een vioolkist of viool, en uiterst rechts in de hoek een tafeltje met chemicaliën.

Zijwand rechts: Twee hoge ramen met daartussen een boekenkast.

Zijwand links: Deur en commode. De deur is voorzien van kleerhaken waaraan de beroemde Inverness cloak. Belangrijk: de letters VR (Victoria Regina) op manshoogte, gevormd door kogelgaten (!) in het muurpleister.

Voorts: In het midden van de kamer een tafel en stoelen. Een rotan stoel. Lampkap op de tafel. Twee pluche leunstoelen langs weerskanten van de haard. Naast de rechtse leunstoel een tafeltje met rookgerei. Tapijt.

Verder: de wanden (ouderwets bloemetjesbehang) zijn behangen met prenten, ingelijste foto's, steekwapens, een Perzische pantoffel (waarin Holmes zijn tabak bewaart!), petroleum- of gaslantaarns. De kasten zijn beladen met boeken, knipsels, potjes, flessen en souvenirs.

De zitkamer van Baskerville Hall:

"Het was een fraai vertrek waarin wij ons bevonden, groot, hoog, overspannen met enorme balken van door ouderdom zwart geworden eikenhout. In de grote, ouderwetse haard knapte en knetterde een houtvuur achter het hoge, ijzeren scherm. (...) het hoge, smalle venster van oud gekleurd glas, de eiken lambrisering, de hertengeweien, de wapenschilden aan de muren, alles dof en somber in het gedempte licht van de centrale lichter." (uit *The Hound of the Baskervilles*)

De heide van Dartmoor:

Een heuvelachtig landschap met rotsenpartijen en hier en daar een stenen schaapskooi. De enige beplanting bestaat uit heide en laaggroeiende struiken en kruiden.

Muziek:

Tussen de bedrijven in kan men gebruik maken van de Sherlock Holmes-muziek van Boudewijn Buckinx.

Historiek:

Het verhaal speelt zich af van 25 september tot 20 oktober 1889, en werd het eerst gepubliceerd in augustus 1901.

EERSTE BEDRIJF

eerste toneel

Sherlock Holmes - dokter Watson - dokter Mortimer

Bakerstreet 221B, het appartement van Sherlock Holmes en dokter Watson. Zitkamer. Haard met aan weerskanten een leunstoel. Loep op de schoorsteenmantel, alsook pijp en tabak. Venster. Deur met kleeerhaken waaraan deerstalker en cloak van Holmes en hoed en overjas van Watson. Rotan stoel. Boekenrek.

Holmes en Watson zitten in hun leunstoel aan weerskanten van de haard. Holmes heeft een wandelstok op zijn knieën en bekijkt hem.

Holmes: Zo, Watson, dit is dus de wandelstok die onze mysterieuze bezoeker uit vergetelheid heeft laten staan, gisterenavond?

Watson: Inderdaad, Holmes. Mevrouw Hudson heeft de man in de wachtkamer gelaten en na zowat een uur is hij onverrichter zake opgestapt. Jammer dat we niet thuis waren.

Holmes: *(knikt en instemmend gemompel. Blijft een ogenblik in gedachten verzonken; reikt Watson dan de stok aan)* Wel dan, Watson, wat leid je er uit af? *(Watson neemt de stok aarzelend aan. Hij weet niet goed wat ermee aan te vangen en dat ontgaat Holmes natuurlijk niet)* Deductie, Watson! Uit het kleinste detail kun je een hele wereld afleiden. Toon mij de modderspatten op je schoenen en ik zeg je in welk deel van Londen je geweest bent. Voor een geoefend oog is het een kleine moeite om iemands leven te reconstrueren uit zijn kleren, zijn bezittingen, zijn gedrag en gewoontes. De stok, Watson, - ieder voorwerp is een afspiegeling van zijn eigenaar. Bekijk de stok eens goed en zeg mij daarna hoe jij je de man voorstelt. *(Watson inspecteert de stok, zijn interesse gaat nu uit naar de metalen knop die hij van dichtbij bestudeert)*

Watson: Degelijk hardhout, zilveren knop met de inscriptie 'Aan dr James Mortimer, van zijn vrienden van het CCH, 1884'. *(opkijkend)* De stok is dus 5 jaar oud.

Holmes: *(sarcastisch)* Goed gezien, Watson... Komaan, heb je dan helemaal niets van mij geleerd?

Watson: *(na een pauze)* Ik denk dat de eigenaar van de stok een plattelandarts is op leeftijd. En graag gezien natuurlijk, want men heeft hem die stok uit erkentelijkheid gegeven. En... hij legt nogal wat huisbezoeken te voet af.

Holmes: Zo?

Watson: De stok is zodanig versleten dat ik mij er moeilijk een stadsarts bij kan voorstellen.

Holmes: Heel logisch geredeneerd. En die inscriptie? CCH.

Watson: Ongetwijfeld een jachtvereniging. Misschien heeft hij medische hulp verleend aan een van de leden.

Holmes: *(zijn stoel achteruit schuivend)* Watson, je overtreft jezelf. En al ben je zelf geen licht, je doet bij anderen een licht opgaan. Ik kon er echt niet opkomen en nu is me alles opeens duidelijk.

Watson: Je drijft de spot met mij, Holmes.

Holmes: *(overeind komend)* Helemaal niet, mijn beste Watson, je hebt me écht geholpen. *(steekt een hand uit naar de stok. Watson geeft Holmes de stok. Holmes neemt een loep (van de schoorsteenmantel) en gaat bij het raam staan waar hij de stok aan een verder onderzoek onderwerpt)* Hmm, ik ben bang, mijn beste Watson, dat de meeste van je bevindingen onjuist waren. Toen ik zei dat je bij anderen een licht doet opgaan, bedoelde ik dat jouw dwalingen mij vaak op het goede spoor zetten.

Watson: Ik heb me dus vergist?

Holmes: Wel, de man is vast en zeker een plattelandsdokter en hij wandelt heel wat af. Maar...

Watson: Maar?

Holmes: Ik zou veronderstellen dat een geschenk aan een arts eerder afkomstig zal zijn van een hospitaal dan van een jachtvereniging. Als de beginletters CCH voor een hospitaal staan dan denkt men toch onwillekeurig aan het Charing Cross Hospital, niet?

Watson: Ha... Je kunt gelijk hebben, Holmes.

Holmes: Welke verdere gevolgtrekkingen kunnen we dan nog maken? *(Watson vouwt de handen voor zijn maag en denkt fronsend na)* Komaan, Watson. Je kent mijn methodes; pas ze toe. Wanneer biedt men een dokter een geschenk aan?

Watson: In dit geval zou ik zeggen: toen hij het hospitaal verliet.

Holmes: Juist! En waarom?

Watson: Om een praktijk te beginnen.

Holmes: Precies! En daaruit volgt dat hij niet tot de staf van het hospitaal kan behoord hebben. Een succesvol Londens arts begint niet opeens een praktijk ergens op het platteland. Dus je ernstige huisarts van middelbare leeftijd verdwijnt in het niet en daar verschijnt een weinig ambitieuze jongeman van een jaar of 30.

Watson: Dat klinkt vrij aannemelijk.

Holmes: Dat is het ook! *(inspecteert een ogenblik de stok)*

Watson: *(na een ogenblik, terwijl Holmes met de stok bezig is)* Maar zeg eens, Holmes, de naam van de eigenaar van de stok... Dat was toch

ene Mortimer?

Holmes: *(opkijkend)* Dokter James Mortimer, ja.

Watson: James Mortimer. Die naam zegt me iets.

Holmes: Dat zullen we snel weten. Tenminste, als hij in het lexicon staat. *(steekt de loep in zijn zak, zet de stok weg, en begeeft zich naar het boekenrek. Bij het boekenrek, Watson aankijkend)* Mag ik?

Watson: Het derde van links. *(Holmes neemt het derde boek van links van het schap en slaat het open. Bladert het zoekend door)*

Holmes: *(citerend)* Ha, Mortimer! Dokter James Mortimer. Geboren in 1859. Praktiserend arts in Grimpen, Dartmoor. *(opkijkend)* Da's een dorp in het graafschap Devonshire. *(kijkt opnieuw in het boek)* Ha! *(citerend)* Van 1882 tot 1884 arts in het Charing Cross Hospital. Publiceerde in The Lancet een bekroonde studie over...

Watson: *(hem onderbrekend)* Dat is het! The Lancet. Ik ben zijn naam tegengekomen in The Lancet. Ook die studie herinner ik mij. Het was iets over craniologie, schedelkunde.

Holmes: Inderdaad. *(citerend)* Over het dimorfisme van de opperschedelbeenderen bij de Hutu's in het bekken van de Kagera. *(zet het boek terug)* Tot zover kloppen onze gevolgtrekkingen. Onze vriend Mortimer is jong en weinig eerzuchtig. En hij is zelfs een tikje verstrooid, want anders had hij z'n stok niet vergeten. Bovendien bezit hij een hond.

Watson: Een hond? Hoe kun je dát nu weten, Holmes?

Holmes: Elementair, mijn beste Watson! *(pakt de loep en de stok, en gaat terug bij het raam staan waar hij de stok tegen het licht houdt; staat hierbij met het gezicht naar het raam gekeerd)* Aan de tandafdrukken te oordelen is de hond iets kleiner dan een herdershond of een collie... Het kan, het moet, het is een rode krulharige spaniël, Watson!

Watson: *(met een klap op de dijen)* Dat verzin je, Holmes! *(Holmes kijkt Watson spotlachend aan)* Dat kun je onmogelijk weten, Holmes.

Holmes: Toch wel. *(met een blik door het venster)* Omdat ik hem zie op onze stoep, mijn beste Watson. Onze mysterieuze bezoeker bindt hem aan een lantaarnpaal. *(de deurbel gaat)* Ha, dat is de bel! *(zet de stok binnen handbereik weg)* En nu zullen we het weten, Watson. Wat komt dokter James Mortimer, de man van de wetenschap, vragen van Sherlock Holmes, de misdadaanspecialist? *(gestommel van iemand die een trap opgaat. Een kort kloppen op de deur)* Binnen!

De man die binnenkomt is een jaar of 30. Gekleed zoals men van een dokter verwachten mag. Uit de zak van zijn jas steekt een opgevouwen stuk papier. De man kijkt begroetend van de een naar de ander.

Mortimer: *(tikje onwennig)* Gentlemen... Mijn naam is...

Holmes: *(onmiddellijk, terwijl hij op Mortimer afkomt)* Dokter James Mortimer, neem ik aan. En ik ben Sherlock Holmes en dat is dokter Watson. *(Watson komt overeind uit zijn stoel. Ze schudden elkaar de hand, daarbij How do you do? mompelend. Daarna neemt Holmes de stok en hij reikt hem de bezoeker aan)* U had uw stok vergeten, dokter Mortimer.

Mortimer: O, dat is een hele opluchting! Ik was niet zeker of ik hem hier had achtergelaten of op het kantoor van de scheepvaartmaatschappij. Voor niets ter wereld zou ik die stok willen verliezen.

Holmes: Het is een geschenk, zie ik.

Mortimer: *(tikje verbaasd)* Precies, ja.

Holmes: Van het Charing Cross Hospital.

Mortimer: Inderdaad. Van een paar vrienden ter gelegenheid van mijn huwelijk.

Holmes: Ai, dat is niet zo mooi.

Mortimer: Pardon?

Holmes: Neenee, begrijp mij niet verkeerd. Maar dat huwelijk brengt onze weinige gevolgtrekkingen in de war... Dus, u trouwde?

Mortimer: Ja, ik trouwde, verliet het hospitaal en omdat er brood op de plank moest komen begon ik een praktijk. In Dartmoor in Devonschire.

Holmes: *(met een ingenomen blik naar Watson)* Dan zaten we er toch niet zo ver naast.

Mortimer: Ik had me graag gespecialiseerd in antropologie, maar ja, zoals de zaken nu staan... O, ik wil niet grof zijn, meneer Holmes, maar als man van de wetenschap stel ik veel belang in u. Ik had nauwelijks zo'n dolichocefale schedel verwacht, en zo'n markante ontwikkeling van het gedeelte boven de oogkassen. Mag ik even aan uw voorhoofdsknobbels voelen? *(doet dit)* O, een afgietsel van uw schedel, meneer Holmes, zou een sieraad zijn voor elk antropologisch museum, zolang het origineel niet beschikbaar is, natuurlijk.

Holmes: Wat mij betreft mag dit nog even duren. Maar goed, ik veronderstel, dokter, dat u niet naar hier bent gekomen om mijn schedel te onderzoeken?

Mortimer: O nee, ik sta voor een zeer ernstig en buitengewoon moeilijk vraagstuk...

Holmes: Ha... In dit geval doet u er best aan mij zonder verwijl dit vraagstuk voor te leggen. Ik vermoed zelfs dat het verband houdt met het vroeg-achttiende-eeuwse manuscript dat u in uw zak hebt zitten.

Mortimer: Inderdaad... maar hoe kunt u...?

Holmes: *(luchtig)* O, ik heb het stuk dat uit uw zak steekt reeds aan een onderzoek onderworpen. Het is maar een erbarmelijk expert die de

ouderdom van een document niet tot op een jaar of tien kan bepalen. Maar gaat u toch zitten. *(Holmes en Watson nemen terug plaats in hun stoel. Mortimer gaat in de rotan stoel zitten)*

Mortimer: Het dateert van 1742. Het betreft een stuk uit een kroniek van de familie Baskerville. Het werd mij enige tijd geleden toevertrouwd door sir Charles Baskerville, wiens plotse en tragische dood 3 maanden geleden zoveel beroering verwekte in Devonshire. Ik was zijn huisarts, maar meer nog een goede vriend. Sir Charles was een integer man die zich niet zo gauw door zijn verbeelding liet meeslepen. Toch nam hij dit document zeer ernstig op en was hij voorbereid op exact zo'n dood als hem uiteindelijk is overkomen. *(Holmes en Watson kijken elkaar een ogenblik aan bij deze laatste woorden)* Maar leest u eerst dit document, meneer Holmes. Het verhaalt over een vloek die sinds eeuwen op de Baskervilles rust, de zogenaamde Hond van de Baskervilles.

Holmes: *(met opgetrokken wenkbrauwen)* Ah...

Mortimer: *(met een knikje)* Het is een verslag van een legende die in de familie Baskerville van vader op zoon is overgeleverd. *(Mortimer overhandigt Holmes het document die het gladstrijkt op zijn knieën. Terwijl Holmes leest geeft Mortimer uitleg over de inhoud)* De stamvader van de Baskervilles, sir Hugo Baskerville, was een boosaardig man die een losbandig leven leidde. Op een kwade dag had hij zijn zinnen gezet op de dochter van een naburige grondeigenaar. In plaats van haar hand te vragen voerde hij haar weg en sloot haar op in een torenkamer van zijn kasteel. Maar toen hij het meisje 's nachts kwam opzoeken vond hij de kamer leeg. Men beweert dat hij toen zwoer dat hij zijn lichaam en ziel aan de Boze zou verkopen als hij haar kon achterhalen. Hij gaf bevel de honden los te laten en zelf zette hij te paard de achtervolging in. De knechten die al snel begrepen hadden wat er aan de hand was, reden hem achterna. Op de heide, tussen de ruïnes van een voorhistorische tempel, troffen zij het ontzielde lichaam van het meisje. Ze was gestorven van schrik. Op enkele passen daar vandaan lag sir Hugo. Maar het was niet de aanblik van de twee doden die hen gek van angst maakte, doch die van het monsterlijke wezen dat over sir Hugo gebogen stond. Het was een spookhond die rechtstreeks uit de hel leek te komen, zwart als de nacht, met ogen als gloeiende kolen. Het monster had hem de strot afgebeten... *(Holmes vouwt het papier dicht en geeft het terug aan Mortimer)*

Holmes: Interessant... voor een verzamelaar van sprookjes.

Mortimer: Sprookjes, meneer Holmes? Het document omvat wel degelijk een waarschuwing. *(vouwt het papier terug open en citeert)* "Leert

aldus uit dit verhaal dat ge de voorvallen uit het verleden niet moet vrezen, maar weest veeleer op uwe hoede voor wat de toekomst brengt." En verder: "Ik geef u bij wijs van waarschuwing de raad u ervan te onthouden zich op de heide te wagen in die donkere uren wanneer de krachten van het Kwaad zegevieren. Vreest de Hond van de Baskervilles!" Dit is toch duidelijk genoeg, meneer Holmes?

Holmes: Vertel mij liever de feiten over de plotse dood van sir Charles. U vermoedt dat hij geen natuurlijke dood stierf?

Mortimer: Integendeel. Hij stierf aan een hartverlamming. Sir Charles leed al geruime tijd aan het hart, was erg kortademig, had last van de zenuwen. Hij was niet meer van de jongsten...

Holmes: De feiten, dokter, de feiten.

Mortimer: Die zijn eenvoudig. Sir Charles had de gewoonte een avondwandeling te maken voor hij naar bed ging. Hij had zijn bediende Barrymore nog opdracht gegeven zijn koffers te pakken omdat hij de volgende morgen naar Londen zou gaan. Toen Barrymore vond dat zijn meester wel wat lang uit bleef, ging hij hem zoeken. Het had geregend zodat de knecht de voetsporen makkelijk kon volgen. Sir Charles had het pad langs de heide genomen, was bij het hek halverwege blijven staan en zette zijn weg toen voort. Barrymore vond het lichaam van sir Charles iets verderop.

Holmes: U zei dat hij was blijven stilstaan aan een hek?

Mortimer: Ja, het hek dat uitsteekt op de heide. Ik schat dat hij daar een minuut of vijf-tien is blijven staan.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto